

Den skønlige Kvinde paa Tjele.

Livsbildning fra Reformationstiden

H. F. Gwald.

Anden Bog.

(Fortset.)

„Ederes Fader,“ sagde ved denne Lejlighed Prebber...

„Saa maa Rigens Hofmester,“ svarede Oluf Munt...

„Ja,“ sagde Prebber, „Mogens har en glat Tunge...

„Mab,“ udbød Jørgen Friis, „dermed har det ingen...

Med Hovederne fulde af verbale Tanter gik Præ-

later og Munk samt de to læge Rigens Raader ad Klo-

stergaardens hvalvede Omgang til den store og prægtige

Klosterkirke, under hvis høje Hvalvninger Røgelsestjer

ge, medens tankfulde Lys brændte paa Bor Fruens Alter.

Foran dette hvide Bæder i fuldt Ornat, rede til at

læse Messen, understøttet af Prioreren, Subprioreren og Dia-

konerne. Da den var læst til Ende, bød Korsangens jud-

lende Toner frem, idet Munkene i Førelse med Nordren-

gene sang den hellige Jomfrus Litani, hvis Kyrie eleison

og Ave maria stilledes i høyt og helligt Krog af Kirken

og løb vidt over Egen i den stille Sommeraften. Det

hadde nemlig den foregående Dag været Maria Bøvel-

festdag, den Fests, som den katolske Kirke allerede fra det

tolvte Aarhundrede plejede at helligholde til Minde om

Jomfru Marias Bøvel hos sin frænte Elisabeth. Da

Prælaterne paa Reffen ikke havde kunnet fejre Fests-

blede nu Lovsangen efter Bisp Døes Ord gentagne.

Furkende steg Solen den næste Morgen op paa den

klare Himmel og lod sine gyldne Straaler spille paa de

skinnende Væggene, paa Sankt Sørenskirken i Rye og

Mr. Mogens's Brev voldte ham forlignligt Hovedbrud...

„Gert omtalte ikke, at Mogens Gjøse havde tilføjet i

Brevet en Opfordring til Jver Juel om at ledsage ham,

hvori han tun var bleven hindret, ved at Gert i Brede over

den ugæstfri Modtagelse brat var faret fra Stranden.

„Nu gik det den tredje Dag hovedfuld af Sted med

Gert og hans Svende i Følge gennem Søallingland til An-

ders Steel paa Hegnet. Han var straks vor Mand, og vi

red med ham til Busstrup, hvor Gert Krabbe tog gæstfri-

mod os. Vi havde der en Fandens Aften med Brætpil

og Driften, saa hver Daler, Rigens Hofmester havde stæn-

ket mig, gik af min Fytte og i Anders Steels. Dog træ-

vede Rigets Tjeneste og min Anseelse som Rigens Hof-

meisters Udseending, at jeg ikke teede mig som en Præster,

saa det angrede mig tun lidt.“

Tilhørens Læter brød atter løs, men da der igen

blev lyst, tog Gert fat paa ny og sluttede sin Fortælling

saaledes:

„Vi havde nær forsovet os paa Busstrup, men vi vare

dog i Sædelens i temmelig god Tid. Nu red vi, Gert Krab-

be og hans Svende i Følge, vi vare over fyrrethve bændte

Mand i Hob i alt, over Grate Hebe til Kjerholm, hvor

vi kom bus paa Gert Sandberg. Med ham maatte jeg

sværes en Tid, og hans Kvinde græd og for, det vilde

tofte Gert hans Hoved, satte han sig op mod Rigens Raad.

paa, er kommet til Orde mellem os. Kun Herren ved,

„Der vender dig ikke blive Raar, Holmer! og faa-

tafikne vilde disse Venner blive i den Sag. Dog skal jeg

finde isblant dem og heller ikke nu undlade tro at over-

bringe den Giffen.“

Holmer tattede sin Ven med et varmt Haandtryk,

og derpaa gik de til Kirken, hvorhen allerede Menne-

strømmen drog.

Herredagen var fæstet til Kloften otte; men en hel

Time forinden ringede den store Kirkeflokte i Sankt Sø-

rens Kirkegaard for at forkynde, at nu nærmede Tiden sig

til det vigtige Møde. Underligt eller, at ikke den mægtige

Selene Sankt Severin ved denne Lejlighed lod et eller

andet Mirakel se, som at Kloften Knevel hang urokelig

og ikke lod sig røre, eller at Kloften selv for ud af sit

Glugfuld og borede sig ned i Jorden, hellere end at sam-

mentalde saa stor en Flok af de argeste Kætere, der snart

fluede spinde deres Ranter paa Sankt Søren's indviede

Grund, og som eftertragtede intet mindre end at sætte paa

Tronen en Fyrste, som havde sagt, at han hellere vilde

gaa til Jods derfra og lade alt ligge end taale Papisernes

ugudelige Bøsen, og som alt i sit eget Hertugdømme havde

handlet derefter og budt Kirkens Tjenere Brodden.

Almuen havde samlet sig i temmelig stor Mængde

omkring Kirkegaardsmuren, især ved Indgangen; dog vare

Bønderne mest komne af Nysgerrighed og for at se Rigets

af mørke Anelser gik ind i Kirken. Løve Bilde's Aflysn

var alvorligt, men frejdigt, som om han stode paa

sin gode Sag og i intet Fald frygtede Vold, hvortimod

Oluf Munt og Jørgen Friis sat Hovederne sammen og

blusede af Harm.

I den anseelige Kirkes Kor var henfat et plumpt Ege-

træsbord med fjorten Stole om, og der tog nu de Herrer

af Raadet Plads, efter at de med et Høvlighed havde hilst

hverandre. Rigens Hofmester indtog Forsædet for den

ene Borden og næst ham havde Prælaterne, som de for-

nemte, deres Bladser. Ved Bords højre Side sad Jør-

gen Friis, Stige Krumpen, Mogens Munt, Gert Banner,

Holger Kofstrang og Jver Juel, ved den venstre Dve

Bilde, Oluf Munt, Prebber, Bodebus, Mogens Bilde,

Ove Lange og Peder Lytke, medens Niels Brof tog Plads

for den nederste Borden, idet han stamende sagde: „Det

passer sig vel for en af de saa flatter at sidde enfort.“

Da Raadet var sat, rejste den ældste Bisp, Jørgen

Friis, sig og holdt, dobbelt opfordret dertil, som han sagde,

ved Siedets Hellighed, en Bøn, som dog ingenlunde var

stillet til at lyse Fred over Forhandlingerne. Bistof

bleve Herren og alle hans Helgene paafaldte, men snarest,

som om der var bitre Fjender af alt helligt til Stede, der

stulde hysse. Bønnen blev saa lang, at Rigens Hofmester

havde alt sit Selbherredømme nødig for at høre den taal-

modig til Ende. Da Bissen tav, rejste han sig brat. Der

*) Stilling.

(Fortætt.)